Скулпторски дух Олге Јанчић

Смисао уметничке поруке Олге Јанчић може се пратити кроз две основне оријентације, са доста јасно уочљивом дистинкцијом, којима су блиски варијетети унутар циклуса. То је пре свега несумњива егзалтација феноменом живота, испољена у његовом основном репрезентанту — људском бићу које је претстављено у једном широком распону карактеристика и појава у границама елементарних, исконских преокупација интимне природе. То су теме које, транспонујући хуманистичком супстанцијом натопљени духовни живот, добро илустроване експонатима Материнство например, — сасвим очигледно говоре о конструкцији фино исцизелираног, суптилног осећања ауторовог у чијем духу и срцу подједнако одјекују и налазе еквивалената радост и бол, живот — биолошка сензација и трагичност онога што је његова негација у једном ширем схватању.

Друга оријентација, материјализована у форми једног волуминозног експресионизма, који је стилизован у функцији теме, ставља аутора директно пред проблем људске егзистенције не пледирајући притом за неким системом у експонирању идеја: то је порука која својом симболиком трагичног у људској етзистенцији поприма значај општеважећег. У првом случају где се тражила животност и динамизам торза у међусобној супротстави са наслућеним сензуализмом, ликовни резултати нису изостали. Понекад само засмета известан шематизам у распореду маса, који резултира отсуством доминанте.

У другом случају идеја и форма су логични конплементери.

Коста Васильковић